

Mellem mennesker

Anna Grue har taget krimi-kasketten af for en stund og i stedet skrevet en novelle-samling om, hvad der sker, når andre blander sig i ens private cirkler. Selv er forfatteren måske nok et socialt dyr efter arbejdstid, men der er alligevel grænser for, hvor meget man må sparke døren ind til hendes privatsfære.

Tekst: Bine Madsen
Foto: Carsten Lauridsen

Det går galt allerede fra morgenstunden.

Forfatteren sidder på sit værelse med koncentreret mine og forsøger at fastholde løsrevne sætninger og uregerlige associationer, da det banker på døren.

Den daglige leder af refugiet kan ikke forstå, hvorfor forfatteren ikke er kommet ned til morgenmad og i slipstrømmen af det første spørgsmål følger en håndfuld udtalte forventninger. Når særligt udvalgte fra dansk kunstliv får adgang til refugiet Mont-Paul, er det jo ikke bare for at vride et stykke målbart arbejde ud af det sydfranske åndehul. Det er også for at kommunikere, dele ud, suge til sig og blande kreativt kunstnerblod, formaner lederen. Og det river i forfatteren af ubehag.

Mere rummelighed

Om forfatteren vælger at lukke op - eller i - og hvad konsekvenserne bliver, skal ikke afsløres her. Men der er tre ting, vi godt kan fortælle om titel-fortællingen i novelle-samlingen »De andre«, som forfatter Anna Grue nu barsler med:

1. Anna Grue har aldrig selv opholdt sig på et refugium.

2. Novellen er en meget præcis redegørelse for, hvorfor Anna Grue ikke tog på refugium, men til et privat hus i Sydfrankrig - med gemalen installeret i huset ved siden af, da hun skulle skrive sine noveller.

3. Den slår smukt tonen an for temaet i hele bogen; at helvede er de andre, og at vi (for helve-

de) alligevel ikke kan undvære dem.

Eller som forfatteren, den virkelige, siger:

- Hvis man skal tale om et budskab, så er det nok, at vi skal være lidt mere rummelige overfor hinandens forskellighed, men også respektere hinandens privatsfærer, for det synes jeg, verden er blevet meget dårlig til i dag.

Et vigtigt puf

Lad os starte med den positive version af de andre. Med et eksempel på, hvor godt det kan gå, når andre blander sig eller bare puffer blidt. For muligvis havde Anna Grue ikke skrevet sine noveller, hvis ikke veninden, forfatter Merete Pryds Helle, på et tidspunkt havde sagt, at hun rigtig godt gad læse nogle noveller fra Anna Grues hånd. Med udgangspunkt i de historier og mennesker, der havde hobet sig op i form af noter og ufærdige skitser på skrivebordet hos forfatteren, som andre for længst har udstyret med en krimi-kasket - særligt efter serien om Dan Sommerdahl.

- Men jeg har hele tiden haft tanken om, at jeg på et tidspunkt skulle skrive noget, der ikke var en krimi. Da det endelige puf så kom fra Merete, tænkte jeg; »Hvorfor ikke?«. Og da jeg først gik i gang, var det en ligeså stor befrielse, som da jeg skrev min første roman. Jeg fik fornemmelsen af, at der gik hul på noget, og at jeg fik fat i noget, der for første gang havde udgangspunkt i mig selv, siger hun.

Ingen af historierne er helt identiske med Anna Grues

egen. Men mange af episoderne har hun selv oplevet. At blive kaldt den stærkeste dreng i klassen for eksempel og forsøge at omplante sit 12-årige jeg til den nordjyske muld. At stå som ung, nyuddannet grafisk designer og ende i højhælet komik i jagten på et job. Og ikke mindst - sådan cirka løbende - at føle sig invaderet af mennesker, der højlydt jokker ind i Anna Grues privatsfære uden at være blevet inviteret.

- Hele udgangspunktet for bogen er mit forsøg på at forklare mig selv, hvorfor jeg aldrig skal på refugium, og hvorfor jeg hader storkontorer. Det har gjort mig klog på, hvorfor mine romaner er skrevet i et sommerhus alene med hundene, og hvorfor der skal en fransk bjergtop til, når jeg skal skrive en ny genre. Når jeg ikke arbejder, er jeg et socialt menneske, men når jeg arbejder, vil jeg helst skubbe verden langt væk. Og det er en erkendelse, der har kostet blod, sved og tårer, for jeg har følt mig så sær, siger hun.

Hadet er overalt

Det river og rusker nærmest no-

- Det er altid de andre, der er grunden til alle problemerne. Det er de andre, der kører råddent og larmer ved siden af. Det er de andres unger, der opfører sig frygteligt, og det er de andre, der kværner i telefon på upassende steder. Det er dem, der starter krige. Men desværre er det blevet et vilkår i dag, at vi har fået de andre meget tæt på.

vember-agtigt i Amager. Det er her familiens Pippi Langstrømpe-hus ligger. Med plads til voksne børn og børnebørn og til arbejdsliv for både herren (som er kunstmaler) og fru (som er kunstner). Men indenfor er der ro.

Den 10-årige cockerspaniel Pippi ligger med hovedet i skødet på sin menneskemor og snorker så højt og regelmæssigt,

at det har samme beroligende effekt som lyden af bølgeskvulp og brændeovn. Og lige dér er det svært at forestille sig, at kvinden, der nusser de sorte hundehår og taler kærligt om familiens firbenede medlemmer, kan blive noget så forbandet. Men tag ikke fejl. Sig »kommentarspor« til kvinden, og du kan se, hvordan det bobler iltet i hele